

borte som Medlemmer af Flertallet. Jeg tror, at det Tilfælde slet ikke vil indtræde, som den ærede Ordfører pegede paa. Er det kun en ubetydelig Sag, hvorfor skulde saa Mindretallet gjøre Indvending mod den, og er det en betydelig Sag, finder jeg det dobbelt vigtigt, at et saa lille Antal Medlemmer ikke kommer til at afgjøre en vigtig Sag. — Fremdeles bemærkede den ærede Ordfører, at Mindretallet ikke behøvede at frygte, thi Flertallet var altid hensynsfuldt. Ja, jeg tvivler aldeles ikke om, at det er den ærede Ordførers Mening, at han vil være hensynsfuld, og jeg tvivler heller ikke om, at det er Flertallets Mening her at være det. Mindretallet har i saa Henseende Intet at klage over, men jeg skal dog sige den ærede Ordfører, at et Flertal vel altid mener, at det er hensynsfuldt, og hvem skal være Dommer, om det er mere eller mindre hensynsfuldt? Et Flertal vil altid, selv om det beqaar store Extravagancer, mene, at det er hensynsfuldt. Jeg tror, at alle de enkelte Personer, af hvem et Flertal bestaar, tro, at de have fuld Ret til at gjøre det, de gjøre, men vi vide jo, at i bevægede Tider — og det er særlig i saadanne Tider, man kan frygte for, at slige Bestemmelser i Forretningsordenen ville blive anvendte — foregaar det let Noget, som man ved nærmere Eftertante maa sige sig selv, dog maatte ikke var saa ganske hensynsfuldt. Jeg vil derfor opfordre mine Meningsfæller til at stemme imod det stillede Forslag. Jeg skal iøvrigt give det ærede 3die Medlem fra Kjøbenhavn (Blom) Ret i, at naar man vil forandre, hvorfor saa ikke gjøre Stridtet helt ud og tage simpel Majoritet; det forekommer mig i og for sig vilde være korrektere.

Blom: Jeg havde antaget, at der fra alle Sider vilde være vist saa megen god Takt, at det ikke var truffet frem, der passerede i Fjor den 1ste April. Da dette ikke har været Tilfældet, nødsages jeg derved til min Beklagelse til ogsaa at udtale mig om Situationen den Dag. Som det høie Thing vil erindre, dreiede Spørgsmaalet sig om, hvorvidt man skulde tage til extraordinær Forhandling en Tillægsbevillingslov, paa hvilken der til 2den Behandling var blevet stillet et Vædringsforslag af meget betydelig Rækkevidde, et Vædringsforslag, som dreiede sig om en Sum af 8 Millioner, en Sum, med Hensyn til hvilken det var in confesso, at den allerede var udgiven, og som Folkethinget havde negtet. Ved Spørgsmaalet om, hvorvidt vi gjorde Ret i at tage denne Sag til Behandling, var der Noget, som strax

maatte paatrænge sig Enhver, der tænkte paa Sagen, det var, at den Afstemning, som Landstinget muligvis kunde komme til at afgive om denne Sag eller i alt Fald den Tilslutning til Tillægsbevillingsloven og det dertil stillede Vædringsforslag, som Landstinget mulig kunde komme til at give ved 2den Behandling, i ethvert Tilfælde var aldeles betydningsløs. Den var reel betydningsløs, thi Pengene vare givne ud, og den var formel betydningsløs, fordi den ikke paa nogensomhelst Maade vilde have hindret Folkethinget, som dertil er ene kompetent, i at reise Anklage for Forbrug af ubevilgede Penge, naar somhelst det vilde. Altsaa, Forslaget var reelt og formelt aldeles betydningsløst. Det blev heller ikke ført igjennem, og Erfaringsaen har jo vist, at Landet er blevet regjeret lige godt, og at vi Alle sammen befinde os paa det samme Stadium af haabløs parlamentarisk Forvrølethed som i Fjor. Under disse Omstændigheder, hvor der altsaa ingen paatrængende Grund var til at ønske denne Sag fremmet, reiste der sig et andet Spørgsmaal, nemlig, hvorvidt det var konstitutionelt riagtigt for Landstinget at optage paa en Tillægsbevillingslov en Sum, som var forkastet af Folkethinget, og som der ikke var den allerfjerneste Udset til nogenfinde vilde blive bevilget af Folkethinget. Jeg tror ikke, at dette Tilfælde nogenfinde for har foreligget i vor parlamentariske Historie her til Lands. Jeg veed det ikke bestemt, jeg tror det ikke; men det veed jeg, at det forekommer mig at være et meget tvivlsomt Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som fortjener alvorlig Overveelse og alvorlig Betænkning, om man kunde forsvare at gaa med til paa en vis Maade at binde Landstinget ved en Bevilling af denne Sum mod Folkethingets Afstemning, naar man, vel at mærke, loq i Betænkning, at Landstinget ved en Deputation skal være med at dømme i den Sag, som man maatte antage, at Folkethinget vilde anlægge i Anledning af den Overfridelse, der var flet. At Folkethinget ikke har anlagt denne Sag, er en Ting for sig selv, men Folkethinget havde ved at udstemme den allerede brugte Sum gjort det første Skridt til at anlægge en Sag. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at det var Noget, man skulde betænke sig vel paa, om man ikke ved at votere for samme Sag kompromitterede Landstinget og navnlig dets Deputation i Rigsretten ved at stemme for den. Dette, at jeg ikke paa staaende Fod turde votere i en saa alvorlig politisk Sag, som kom mig aldeles uforberedt, var min Grund til, at